



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 504

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 14 iunie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
173.		175.	
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, semnat la București la 14 aprilie 2004		— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004.....	5
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori	2	Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003.....	5-6
495.		497.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori	2-3	— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004.....	7
★		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
174.		Decizia nr. 180 din 29 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală	7-10
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004	4	Decizia nr. 240 din 10 mai 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească	10-14
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003.....	4-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
496.		66.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004.....	5	— Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind elaborarea programului anual de exploatare petrolieră.....	14-15
★		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		18.	
		— Circulară pentru modificarea Normelor Băncii Naționale a României nr. 5/2004 privind adecvarea capitalului instituțiilor de credit, cu modificările și completările ulterioare	15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, semnat la București la 14 aprilie 2004****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, semnat la București la 14 aprilie 2004.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
TEODOR VIOREL MELEȘCANU

București, 9 iunie 2005.
Nr. 173.

A C O R D**între Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori**

Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan, denumite în continuare *părți contractante*, conștiente de avantajele reciproce ale unei cooperări constructive, admitând faptul că producerea ilegală, traficul și consumul ilicit de stupefiante reprezintă sub toate aspectele lor o amenințare la adresa sănătății, securității și bunăstării popoarelor, afectându-le viața politică, culturală, socială și economică, recunoscând gravitatea situației cauzate de producția ilegală pe scară largă și de traficul mondial cu stupefiante, ținând seama de Convenția unică asupra substanțelor stupefiante (New York, 30 martie 1961), de Convenția asupra substanțelor psihotrope (Viena, 21 februarie 1971), precum și de Convenția Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope (Viena, 20 decembrie 1988),

luând în considerare importanța fundamentală a coordonării și cooperării în lupta împotriva traficului de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, reafirmând importanța respectării suveranității, integrității teritoriale și legislației naționale a statului fiecărei părți contractante,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Prezentul acord are ca obiect cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, denumite în continuare *droguri*.

ARTICOLUL 2

Pentru scopurile prezentului acord, prin *stupefiante* părțile contractante înțeleg acele substanțe cuprinse și descrise în Convenția unică asupra substanțelor stupefiante (New York, 30 martie 1961), prin *substanțe psihotrope* părțile contractante înțeleg substanțele cuprinse și descrise în Convenția asupra substanțelor psihotrope (Viena, 21 februarie 1971), iar prin *trafic ilicit* părțile contractante definesc tipul de delict explicat în art. 3, paragrafele 1 și 2 ale Convenției Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope (Viena, 20 decembrie 1988).

Părțile contractante se obligă să folosească termenul *livrări controlate*, dacă este necesar, în conformitate cu legislațiile statelor lor.

ARTICOLUL 3

Principalele domenii de cooperare dintre părțile contractante privesc:

a) schimbul de experiență și de informații referitoare la programele de pregătire a personalului angajat în combaterea traficului ilicit de droguri, precum și la programele de prevenire, având ca scop reducerea consecințelor activităților infracționale și a efectelor negative pe care drogurile le au asupra economiei, prin spălarea de bani, și asupra sănătății;

b) cooperarea având ca scop eradicarea producției ilegale, a traficului și a consumului ilicit de droguri;

c) adoptarea de măsuri comune în scopul eliminării surselor de livrare a drogurilor;

d) schimbul de informații și experiență privind metodele și modurile de operare folosite de traficanții de droguri;

e) schimbul de informații privind organizațiile și persoanele implicate sau bănuite de a fi implicate în traficul ilicit de droguri, precum și noile rute folosite pentru transportul drogurilor;

f) schimbul de informații și documente referitoare la legislația și procedurile juridice în domeniul luptei împotriva traficului ilicit de droguri;

g) furnizarea de date referitoare la noile tipuri de droguri;

h) schimbul de experiență privind metodele de căutare și detectare a drogurilor ascunse;

i) aplicarea noilor instrumente tehnice pentru pregătirea și folosirea câinilor în operațiunile antidrog, precum și schimbul de noi tehnologii pentru detectarea drogurilor ilicite; și

j) alte teme de interes comun în domeniul substanțelor stupefiante ilicite.

ARTICOLUL 4

Părțile contractante vor coopera în scopul prevenirii, stabilirii și tratării narcodependenței, reabilitării narcodependenților și controlului folosirii ilicite a drogurilor. Părțile contractante vor promova și încuraja schimbul de informații pentru aceste scopuri, inclusiv vizite ale specialiștilor.

ARTICOLUL 5

Documentele și informațiile obținute în cadrul prezentului acord vor avea caracter confidențial, în cazul în care partea contractantă care le furnizează dorește acest lucru. Astfel de documente și informații nu vor fi transmise unei terțe părți fără a avea în prealabil autorizația scrisă a părții care le furnizează.

ARTICOLUL 6

Pentru evaluarea periodică a progreselor făcute în aplicarea prezentului acord, oricare parte contractantă poate solicita celeilalte o întâlnire. În cadrul acestor întâlniri părțile contractante vor evalua acțiunile comune aflate în curs de desfășurare și vor identifica și dezvolta noi direcții de cooperare în domeniul drogurilor.

ARTICOLUL 7

1. Autoritățile competente pentru aplicarea prezentului acord sunt:

- pentru Guvernul României;
- Ministerul Administrației și Internelor;

Pentru Guvernul României,
Ioan Rus

— Ministerul Sănătății;

— Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

• pentru Republica Islamică Pakistan:

— Ministerul pentru Controlul Drogurilor.

2. Autoritățile competente își vor comunica reciproc, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului acord, structurile competente responsabile pentru realizarea schimbului de documente și informații, precum și persoanele desemnate drept puncte de contact și coordonatele acestora (telefon, fax, telex, e-mail).

ARTICOLUL 8

Aplicarea prezentului acord se realizează cu respectarea legislației naționale a statului fiecărei părți contractante și a obligațiilor ce decurg din tratatele internaționale la care statele acestora sunt parte.

ARTICOLUL 9

1. Orice diferend care poate apărea în legătură cu interpretarea sau aplicarea prezentului acord va fi rezolvat pe calea tratatelor directe între autoritățile competente ale statelor părților contractante.

2. În cazul nesoluționării diferendelor prin procedura stabilită la alin. 1, acestea vor fi rezolvate pe cale diplomatică.

ARTICOLUL 10

1. Prezentul acord va intra în vigoare la data primirii ultimei notificări scrise, prin care părțile contractante se informează reciproc cu privire la îndeplinirea procedurilor legale interne necesare intrării sale în vigoare.

2. Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată. Fiecare parte contractantă îl poate denunța prin intermediul unei notificări scrise adresate celeilalte părți contractante. Denunțarea va avea efect după șase luni de la data trimiterii notificării.

Semnat la București la 14 aprilie 2004, în două exemplare originale, fiecare în limbile română și engleză, toate textele fiind egal autentice.

Pentru Guvernul Republicii Islamice Pakistan,
Makhdoom Syed Faisal Saleh Hayat

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, semnat la București la 14 aprilie 2004

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Islamice Pakistan privind cooperarea în domeniul luptei împotriva producerii ilegale, traficului și

consumului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, semnat la București la 14 aprilie 2004, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 7 iunie 2005.
Nr. 495.



PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 9 iunie 2005.
Nr. 174.

A C O R D

între Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003

Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania, în spiritul relațiilor de prietenie existente între Republica Federală Germania și România, în dorința de a consolida și adânci aceste relații de prietenie prin cooperarea financiară de parteneriat, conștiente de faptul că menținerea acestor relații constituie baza prezentului acord, în intenția de a contribui la dezvoltarea socială și economică în România, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

(1) Guvernul Republicii Federale Germania oferă Guvernului României sau altor beneficiari selecționați în comun de cele două guverne posibilitatea de a primi de la Institutul de credit pentru reconstrucție (Kreditanstalt für Wiederaufbau) din Frankfurt pe Main împrumuturi (condiții: durată de 30 de ani, perioadă de grație de 10 ani și dobândă de 2%) în valoare totală de până la 6.000.000 EUR (în litere: șase milioane euro) pentru următoarele proiecte, dacă se constată, după verificare, că proiectul este apt de a fi promovat:

1. proiectul „Infrastructura comunală“ (de exemplu, sisteme pentru aprovizionarea cu apă și pentru ape uzate, măsuri de renovare urbană, reconstrucția și construcția de piețe de gros) — 3.000.000 EUR (în litere: trei milioane euro);

2. programul de credit pentru întreprinderi mici și mijlocii — 3.000.000 EUR (în litere: trei milioane euro).

(2) La cererea și cu acordul Guvernului României vor fi selecționate măsuri individuale promovate în cadrul împrumuturilor menționate conform alin. (1).

(3) Proiectele conform alin. (1) pot fi înlocuite prin alte proiecte, dacă există un acord asupra acestui lucru între Guvernul Republicii Federale Germania și Guvernul României.

(4) Dacă la o dată ulterioară Guvernul Republicii Federale Germania va oferi Guvernului României posibilitatea de a primi de la Institutul de credit pentru reconstrucție alte împrumuturi și sume pentru finanțarea proiectelor menționate conform alin. (1), se va aplica prezentul acord.

ARTICOLUL 2

(1) Utilizarea sumelor menționate la art. 1, condițiile punerii la dispoziție a acestora, precum și procedura de adjudecare a comenzilor se vor derula în baza contractelor care vor fi încheiate între Institutul de credit pentru reconstrucție și beneficiarii împrumuturilor și sumelor de finanțare și care sunt supuse normelor legale în vigoare în Republica Federală Germania. Alocarea sumelor menționate la art. 1 alin. (1) nu va avea loc dacă respectivele contracte de finanțare nu vor fi încheiate într-un termen de 8 ani de la anul alocării. Pentru aceste sume termenul curge până la sfârșitul anului 2011.

ARTICOLUL 3

Guvernul României scutește Institutul de credit pentru reconstrucție de toate impozitele și de alte taxe publice care sunt percepute în România în legătură cu încheierea și aplicarea contractelor conform art. 2.

ARTICOLUL 4

Guvernul României va acorda pasagerilor și furnizorilor libera alegere a întreprinderilor de transport, în cazul transporturilor de persoane și de mărfuri în transportul maritim, terestru și aerian care rezultă din acordarea sumelor de finanțare, nu va lua nici o măsură care va exclude sau îngreuna participarea cu drepturi egale a întreprinderilor de transport cu sediul în Republica Federală Germania și va elibera, după caz, autorizațiile necesare în vederea participării acestor întreprinderi de transport.

ARTICOLUL 5

Prezentul acord intră în vigoare în ziua în care Guvernul României va notifica Guvernului Republicii Federale Germania faptul că procedurile interne necesare

intrării sale în vigoare au fost îndeplinite, hotărâtoare fiind data intrării notificării.

Semnat la București la 11 noiembrie 2004, în două exemplare originale, fiecare în limbile germană și română, toate textele fiind egal autentice.

p. Guvernul Republicii Federale Germania,
Wilfried Grüber,
ambasadorul Republicii Federale Germania

p. Guvernul României,
Mihai Nicolae Tănăsescu,
ministrul finanțelor publice

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea financiară — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 iunie 2005.
Nr. 496.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 9 iunie 2005.
Nr. 175.

A C O R D

între Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003

Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania, în spiritul relațiilor de prietenie existente între Republica Federală Germania și România, în dorința de a consolida și de a adânci aceste relații de prietenie prin cooperarea tehnică de parteneriat, conștiente de faptul că menținerea acestor relații constituie baza prezentului acord,

în intenția de a contribui la dezvoltarea socială și economică în România,
cu referire la protocolul discuțiilor de lucru 2003 din 25 aprilie 2003,
au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

(1) În aplicarea Acordului dintre Guvernul Republicii Federale Germania și Guvernul României privind colaborarea tehnică, semnat la 6 mai 1994 și intrat în vigoare la 11 septembrie 1996, vor fi promovate următoarele proiecte:

1. „Fondul pentru studii și specialiști“, în valoare de 950.000 EUR (în litere: nouă sute cincizeci mii euro);
2. „Programul de promovare economică și ocupațională“, în valoare de 1.500.000 EUR (în litere: un milion cinci sute mii euro);
3. „Promovarea calificării profesionale“, în valoare de 1.650.000 EUR (în litere: un milion șase sute cincizeci mii euro);
4. „Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare și Încercări pentru Electrotehnică Craiova (ICMET)“, în valoare de 100.000 EUR (în litere: una sută mii euro);
5. „Consultanța acordată Casei de Economii și Consemnațiuni (CEC)“, în valoare de 250.000 EUR (în litere: două sute cincizeci mii euro);
6. „Consultanța organizatorică acordată Poștei Române“, în valoare de 200.000 EUR (în litere: două sute mii euro);
7. „Dezvoltarea creșterii de taurine“, în valoare de 700.000 EUR (în litere: șapte sute mii euro);
8. „Dezvoltarea regiunii Munților Apuseni — clasificarea porcinelor“, în valoare de 800.000 EUR (în litere: opt sute mii euro);
9. „Transparența administrației publice“, în valoare de 250.000 EUR (în litere: două sute cincizeci mii euro);
10. „Managementul ecologic al Portului Constanța“, în valoare de 1.000.000 EUR (în litere: un milion euro);
11. „Renovarea termică a construcțiilor“, în valoare de 900.000 EUR (în litere: nouă sute mii euro),
dacă se constată după verificare că proiectul este apt de a fi promovat.

(2) Guvernul Republicii Federale Germania pune la dispoziție prestații sub formă de personal și bunuri materiale, precum și, după caz, sume de finanțare în valoare totală de 8.300.000 EUR (în litere: opt milioane trei sute mii euro) pentru proiectele menționate la alin. 1. Însărcinează cu realizarea proiectelor menționate la alin. 1 Societatea germană pentru cooperare tehnică — Deutsche Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit (GTZ) GmbH din Eschborn (proiectele 1, 2, 3, 6, 7, 8, 10 și 11), Institutul Federal de Fizică și Metrologie — Physikalisch-Technische Bundesanstalt (PTB) din Braunschweig (proiectul 4), Fundația pentru cooperarea internațională a Casei de Economii — Sparkassenstiftung für internationale Kooperation e.V. (SIK) din Bonn (proiectul 5), precum și Societatea internațională pentru perfecționare profesională și dezvoltare — Internationale Weiterbildung und Entwicklung GmbH (InWEnt) din Bonn (proiectul 9).

(3) Guvernul României va garanta o planificare diferențiată a bugetului propriu în vederea desfășurării și continuării respectivelor proiecte și va asigura realizarea prestațiilor necesare de către organizațiile care vor fi însărcinate cu desfășurarea proiectelor menționate la alin. 1.

(4) Proiectele menționate la alin. 1 pot fi înlocuite prin alte proiecte, dacă există un acord asupra acestui lucru

între Guvernul Republicii Federale Germania și Guvernul României.

(5) Alocarea sumelor pentru proiectele menționate la alin. 1 și alocarea sumei prevăzute pentru colaborarea tehnică menționată la alin. 2 nu vor avea loc dacă contractele de aplicare și de finanțare menționate la art. 2 nu vor fi încheiate într-un termen de opt ani de la anul alocării lor. Pentru alocările acestui an termenul curge până la 31 decembrie 2011, fără a prejudicia prevederile alin. 4. Dacă în perioada preconizată se vor încheia contracte de aplicare, respectiv de finanțare, numai pentru o parte a alocărilor, acest termen de decădere va fi valabil numai în cazul sumelor parțiale încă neacoperite de aceste contracte.

ARTICOLUL 2

Detaliile privind proiectele menționate la art. 1 alin. 1, prestațiile necesare și obligațiile prevăzute vor fi stabilite prin contracte individuale de aplicare, respectiv de finanțare, care vor fi încheiate între organizațiile însărcinate sau care urmează a fi însărcinate cu desfășurarea proiectelor menționate la art. 1 alin. 2 și 3. Contractele de aplicare, respectiv de finanțare, sunt supuse normelor legale în vigoare în Republica Federală Germania.

ARTICOLUL 3

(1) Guvernul României scutește bunurile, materialul, autovehiculele, mărfurile și obiectele pentru dotare, precum și piesele de schimb livrate din însărcinarea și pe cheltuiala Guvernului Republicii Federale Germania pentru proiectele menționate la art. 1 alin. 1 de licențe, de drepturi de import, de taxe portuare și de alte impozite publice, precum și de taxe de depozitare și asigură executarea procedurilor vamale fără întârziere. Vor fi scutite de taxa pe valoarea adăugată, cu drept de deducere, bunurile (materiale, autovehicule, mărfuri, obiecte pentru dotare și piese de schimb) și serviciile achiziționate în România.

(2) Organizațiile însărcinate cu desfășurarea proiectelor menționate la art. 1 alin. 2 sunt scutite de toate impozitele și taxele publice care sunt percepute în România în legătură cu încheierea și desfășurarea contractelor de aplicare, respectiv de finanțare, menționate la art. 2, dacă aceste organizații nu își au sediul în România.

ARTICOLUL 4

În afara celor ce preced, prevederile sus-menționatului acord din 6 mai 1994 privind colaborarea tehnică sunt valabile și în ceea ce privește prezentul acord.

ARTICOLUL 5

Prezentul acord intră în vigoare în ziua în care Guvernul României va notifica Guvernului Republicii Federale Germania faptul că procedurile interne necesare intrării sale în vigoare au fost îndeplinite, hotărâtoare fiind data intrării notificării.

Semnat la București la 11 noiembrie 2004, în două exemplare originale, fiecare în limbile germană și română, toate textele fiind egal autentice.

p. Guvernul Republicii Federale Germania,
Wilfried Grüber,
ambasadorul Republicii Federale Germania

p. Guvernul României,
Mihai Nicolae Tănăsescu,
ministru finanțelor publice

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Federale Germania privind colaborarea tehnică — anul 2003, semnat la București la 11 noiembrie 2004, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 iunie 2005.
Nr. 497.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 180

din 29 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Attila Borși în Dosarul nr. 8.311/2003 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocat Tudor Vasile, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (3) și ale art. 24, deoarece în faza de urmărire penală părțile nu pot participa la efectuarea comisiei rogatorii.

Cât privește faptul că dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală prevăd dreptul apărătorului învinuitului sau inculpatului de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, de a formula cereri și de a depune memorii, reprezentantul autorului excepției apreciază că aceasta nu are relevanță, întrucât nu există obligația organelor de urmărire penală de a informa apărătorul învinuitului sau inculpatului în legătură cu efectuarea comisiei rogatorii, ceea ce lipsește de eficiență dispoziția legală mai sus menționată. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală sunt în contradicție și cu dispozițiile art. 17 alin. (2) din Legea nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală, precum și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că, întrucât dispozițiile legale care fac obiectul controlului de constituționalitate nu se aplică în mod diferențiat, nu poate fi primită critica privind încălcarea art. 16, art. 21 și art. 24 din Constituție. Mai mult, consideră că nu este vorba despre o problemă de neconstituționalitate, ci despre o problemă de interpretare a legii, în sensul că dispozițiile criticate trebuie

coroborate cu celelalte norme care reglementează desfășurarea procesului penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 8.311/2003, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și 133 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Attila Borși într-o cauză penală, cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva Sentinței penale nr. 1.118 din 10 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.735/2001 al Judecătoriei Oradea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, potrivit dispozițiilor legale criticate, în faza de urmărire penală părțile nu pot participa la efectuarea comisiei rogatorii nici personal și nici prin apărător, acest lucru fiind posibil doar în faza de judecată, conform art. 134 din Codul de procedură penală, ceea ce contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (3). Totodată, apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 24 alin. (2) din Constituție, care consacră dreptul la apărare, întrucât, în faza de urmărire penală, părțile, personal sau prin apărător, nu pot participa la administrarea unor probe. Din această perspectivă, autorul excepției susține că textele legale criticate sunt în contradicție și cu dispozițiile art. 17 alin. (2) din Legea nr. 704/2001, care stabilesc dreptul atât al autorităților, cât și al persoanelor în cauză de a asista la îndeplinirea cererii și de a colabora la executarea comisiei rogatorii, dispoziții raportate la art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În final, apreciază că textele legale criticate sunt în contradicție și cu prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, în cazuri strict delimitate.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că instituirea, prin dispozițiile legale criticate, a comisiei rogatorii ca procedură utilizată pentru administrarea unor probe sau efectuarea unor acte procedurale de către un alt organ decât cel care instrumentează cauza penală nu contravine principiului egalității în drepturi, consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție.

Astfel, instituirea unor reguli speciale legate de administrarea probelor nu poate fi considerată o încălcare a acestui principiu, atâta timp cât ea asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Instanța apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), referitoare la dreptul la un proces echitabil, și nici cele ale art. 24 alin. (2), arătând, totodată, că dreptul la un proces echitabil în materie penală, potrivit art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului, „reprezintă dreptul de a subordona unui judecător pentru luarea deciziei toate «acuzările» aduse inculpatului”. De asemenea, arată că, în analiza caracterului echitabil sau nu al procedurii comisiei rogatorii, trebuie avut în vedere faptul că

dispozițiile care reglementează această procedură în cursul urmăririi penale nu încalcă cu nimic dreptul la apărare al învinuitului/inculpatului, atâta timp cât dispozițiile art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează, în mod expres, dreptul apărătorului învinuitului/inculpatului de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, de a formula orice cereri (deci inclusiv cererea de a participa la efectuarea actului de procedură prin comisie rogatorie și de acordare a asistenței judiciare în acest sens), având totodată posibilitatea de a formula întrebări și concluzii în favoarea inculpatului sau de a depune memorii.

Instanța arată că dispozițiile art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală, deși nu prevăd expres, nici nu interzic prezența apărătorului învinuitului/inculpatului la efectuarea actelor procedurale. Pentru aceste considerente, apreciază că nu poate fi reținută nici înfrângerea art. 53 alin. (1) din Constituție, întrucât nu există nici un text de lege care să restrângă exercitarea dreptului de apărare la efectuarea comisiei rogatorii, în faza de urmărire penală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile criticate trebuie interpretate și aplicate în coroborare cu celelalte dispoziții referitoare la desfășurarea procesului penal. Așa fiind, în cazul dispunerii comisiei rogatorii în faza de urmărire penală, își găsesc deplină aplicabilitate prevederile art. 172 alin. 1 și cele ale art. 173 alin. 1 din Codul de procedură penală. Din această perspectivă, dispozițiile art. 132 și art. 133 din același cod nu încalcă dreptul la apărare, legea prevăzând expres dreptul apărătorului învinuitului și al părților din proces de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, de a formula cereri și de a adresa memorii organului de urmărire penală. Întrucât nu operează nici o restrângere a dreptului la apărare, nu se poate susține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. În opinia Guvernului, dispozițiile criticate nu contravin nici art. 21 din Constituție, privind dreptul la un proces echitabil, întrucât administrarea probelor în cursul judecății este guvernată de principiul nemijlocirii, al publicității ședinței de judecată și al contradictorialității.

De asemenea, apreciază că nu se aduce atingere nici principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, astfel cum este consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece aplicarea art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală nu se face în mod diferențiat, pe baza unor criterii discriminatorii cum ar fi cele privind rasa, naționalitatea, sexul ori religia părților.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală față de art. 16 din Constituție, întrucât instituirea unor reguli procedurale privind comisia rogatorie nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților

publice, atât timp cât acestea asigură egalitatea părților în utilizarea lor. De asemenea, arată că dispozițiile legale criticate nu contravin sub nici un aspect dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și nici dreptului acestora la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, întrucât procedura comisiei rogatorii este utilizată pentru administrarea unor probe sau efectuarea unor acte procedurale de către un alt organ judiciar decât cel care instrumentează cauza penală, în vederea asigurării operativității procesului penal și a îndeplinirii exigențelor unui proces echitabil. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă de altfel din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

În sfârșit, Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și 133 din Codul de procedură penală față de art. 24 alin. (2) din Constituție, întrucât, potrivit reglementărilor referitoare la comisia rogatorie, oricare dintre părți poate cere să fie citată la efectuarea comisiei rogatorii, iar în cazul în care inculpatul este arestat, instanța care urmează a efectua comisia rogatorie dispune desemnarea unui apărător din oficiu, în scopul respectării garanțiilor procesuale ale dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 132: *„Când un organ de urmărire penală sau instanța de judecată nu are posibilitatea să asculte un martor, să facă o cercetare la fața locului, să procedeze la ridicarea unor obiecte sau să efectueze orice alt act procedural, se poate adresa unui alt organ de urmărire penală ori unei alte instanțe, care are posibilitatea să le efectueze.*

Punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea măsurilor preventive, încuviințarea de probatorii, precum și dispunerea celorlalte acte procesuale sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul comisiei rogatorii.

Comisia rogatorie se poate adresa numai unui organ sau unei instanțe egale în grad.”;

— Art. 133: *„Rezoluția sau încheierea prin care s-a dispus comisia rogatorie trebuie să conțină toate lămuririle referitoare la îndeplinirea actului care face obiectul acesteia, iar în cazul*

când urmează să fie ascultată o persoană, se vor arăta și întrebările ce trebuie să i se pună.

Organul de urmărire penală sau instanța de judecată care efectuează comisia rogatorie poate pune și alte întrebări, dacă necesitatea acestora rezultă în cursul ascultării.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (2) și ale art. 53 alin. (1), care au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1) și (2): *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

— Art. 21 alin. (3): *„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”

— Art. 24 alin. (2): *„În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*

— Art. 53 alin. (1): *„Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”

De asemenea, în susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căror:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță, atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloace necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere;”

Examinând excepția, Curtea constată că obiectul criticii de neconstituționalitate are în vedere pretinsa interdicție pentru părți de a participa la efectuarea comisiei rogatorii, în faza de urmărire penală, care nu rezultă însă nici explicit, nici implicit din prevederile art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală deduse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 și art. 133 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Attila Borși în Dosarul nr. 8.311/2003 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 240

din 10 mai 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 1.026/P/2004 al Tribunalului Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Ioan Porumb a depus la dosar un înscris în care arată că nu se face vinovat de faptele de care a fost acuzat, precum și faptul că nu se poate prezenta în fața instanței din cauza vârstei înaintate.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 6 D/2005, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Eugen Lăcustă în Dosarul nr. 1.921/P/2004 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal este prezent autorul excepției personal, lipsind partea Marius Gerard Necula, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate care fac obiectul dosarelor nr. 770 D/2004 și nr. 6 D/2005 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Eugen Lăcustă nu se opune măsurii conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexasia dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexasia Dosarului nr. 6 D/2005 la Dosarul nr. 770D/2004, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, Eugen Lăcustă solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției, apreciind că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și nici celor din actele internaționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin încheierile din 4 octombrie 2004 și 15 noiembrie 2004, pronunțate în dosarele nr. 1.026/P/2004 și nr. 1.921/P/2004, **Tribunalul Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească**, ridicată de Marin Frunză și Eugen Lăcustă în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în ceea ce privește prevederile art. 27 din Codul de procedură penală și art. 25 din Legea nr. 92/1992, că acestea „sunt discriminatorii, totalitare, inchizitoriale“, drepturile și principiile invocate nemaifiind garantate „în situația în care justițiabilul nu poate exercita un recurs efectiv la o instanță națională“.

În ceea ce privește art. 278 din Codul de procedură penală, se susține că este neconstituțional deoarece „prevede expres și limitativ posibilitatea de a fi controlată soluția dată de procuror doar de către primul procuror al Parchetului din cadrul căruia face parte procurorul care a dat soluția“, nu și de „parchetul ierarhic superior și de către conducătorul Ministerului Public“, ceea ce face ca aceste prevederi legale să încalce „principiul controlului ierarhic, dreptul privind interzicerea discriminării, principiul universalității, principiul statului de drept [...], principiul disponibilității“.

Tribunalul Galați — Secția penală, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește art. 25 din Legea nr. 92/1992, abrogat la data ridicării excepției de neconstituționalitate, se arată că dispozițiile sale au fost preluate de art. 40 din Legea nr. 304/2004, potrivit căreia „*Competența judecătorilor, a tribunalelor și a curților de apel este stabilită în Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, și în Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, precum și în legi speciale*“. Aceste prevederi legale sunt considerate de instanță ca fiind în concordanță cu dispozițiile Legii fundamentale, întrucât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale. Se face referire, în acest sens, la Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994 privind liberul

acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Sunt considerate neîntemeiate și criticile aduse art. 27 și art. 278 din Codul de procedură penală, întrucât, chiar dacă soluția procurorului nu poate fi atacată până la procurorul general al României, aceasta este supusă controlului instanțelor judecătorești, simplificarea procedurilor desfășurate în fața organelor parchetului având ca rațiune tocmai asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale, respectiv celor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorii excepției. În acord cu opinia instanței de judecată, Guvernul consideră că dispozițiile art. 25 din Legea nr. 47/1992, abrogate la data ridicării excepției de neconstituționalitate, au fost preluate de art. 40 din Legea nr. 304/2004. Aceste prevederi legale sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale, stabilirea competenței instanțelor judecătorești constituind obligația constituțională a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Legea fundamentală. Totodată se apreciază că dispozițiile criticate, care stabilesc competența tribunalelor, au la bază elemente obiective, fără legătură cu vreunul dintre criteriile discriminării prevăzute de art. 4 alin. (2) din Constituție, asigurând judecarea de către instanțe, în egală măsură, a tuturor cauzelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege.

În ceea ce privește art. 278 din Codul de procedură penală, se arată că nu încalcă liberul acces la justiție, câtă vreme, potrivit art. 278¹ din Codul de procedură penală, orice persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate se poate adresa instanțelor pe calea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată.

Avocatul Poporului consideră că art. 27 din Codul de procedură penală, care reglementează competența materială a tribunalelor, nu aduce atingere, sub nici un aspect, accesului liber la justiție, dreptului părților la un proces echitabil și soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, stabilirea regulilor de competență fiind atributul exclusiv al legiuitorului.

În ceea ce privește art. 25 din Legea nr. 92/1992, se constată că a fost abrogat expres prin Legea nr. 304/2004, reținându-se incidența prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia Curtea se pronunță numai asupra excepțiilor de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții legale în vigoare.

Referitor la critica art. 278 din Codul de procedură penală, se arată că, „din sesizarea pe care instanța de judecată a înaintat-o Curții Constituționale, nu rezultă textele constituționale presupus încălcate“, fiind incidente prevederile art. 10 din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia

sesizările adresate Curții Constituționale trebuie făcute în formă scrisă și motivate.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile art. 27 și art. 278 din Codul de procedură penală, și inadmisibilă, în ceea ce privește art. 25 din Legea nr. 92/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Textele din Codul de procedură penală criticate ca neconstituționale au următorul conținut:

— Art. 27: „Tribunalul:

1. judecă în primă instanță:

a) infracțiunile prevăzute de Codul penal în art. 174—177, 179, art. 189 alin. 3, art. 190, art. 197 alin. 3, art. 209 alin. 3 și 4, art. 211 alin. 2, 2¹ și 3, art. 212, art. 215 alin. 5, art. 215¹ alin. 2, art. 252, 254, 255, 257, 266—270, 273—276 când s-a produs o catastrofă de cale ferată, art. 279¹, 298, 312 și 317, precum și infracțiunea de contrabandă, dacă a avut ca obiect arme, muniții sau materii explozive ori radioactive;

b) infracțiunile săvârșite cu intenție, care au avut ca urmare moartea unei persoane;

c) infracțiunile privind siguranța națională a României prevăzute în legi speciale;

d) infracțiunea de spălare a banilor;

e) infracțiunea de bancrută frauduloasă, dacă fapta privește sistemul bancar;

f) alte infracțiuni date prin lege în competența sa;

2. ca instanță de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii în primă instanță, cu excepția celor privind infracțiunile menționate în art. 279 alin. 2 lit. a);

3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătorii, în cazul infracțiunilor menționate în art. 279 alin. 2 lit. a), precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;

4. soluționează conflictele de competență ivite între judecătorii din circumscripția sa, precum și alte cazuri anume prevăzute de lege.”;

— Art. 278: „Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel sau ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție ori au fost luate sau

efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.

În cazul rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanței ori, după caz, al rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță sau rezoluție, persoanelor interesate, potrivit art. 228 alin. 6, art. 246 alin. 1 și art. 249 alin. 2.

Rezoluțiile sau ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor de neîncepere a urmăririi penale, de clasare, de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a urmăririi penale, se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.

Dispozițiile art. 275—277 se aplică în mod corespunzător.”

Art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, abrogat la data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate prin Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004, avea următorul conținut:

„(1) Curțile de apel judecă, în primă instanță, cauzele date în competența lor prin lege.

(2) Ca instanțe de apel, curțile judecă apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale.

(3) Ca instanțe de recurs, curțile de apel judecă recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel, precum și în alte cauze prevăzute de lege.”

Dispozițiile art. 27 din Codul de procedură penală și cele ale art. 25 din Legea nr. 92/1992 sunt criticate față de prevederile constituționale ale art. 1, referitoare la statul român, ale art. 11, privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15, privind universalitatea drepturilor și libertăților fundamentale, ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 124, privind înfăptuirea justiției, și ale art. 126, privind instanțele judecătorești, cu raportare la prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse în art. 6, care reglementează dreptul la un proces echitabil, în art. 13, privind dreptul la un recurs efectiv, în art. 14, privind interzicerea discriminării, și în art. 17, referitoare la interzicerea abuzului de drept.

Prevederile art. 278 din Codul de procedură penală sunt considerate contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1, referitoare la statul român, ale art. 11, privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15, privind universalitatea drepturilor și libertăților fundamentale, ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 131, referitoare la rolul Ministerului Public, și ale art. 132, privind statutul procurorilor, cu raportare la prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cuprinse în art. 14, privind interzicerea discriminării, și în art. 17, referitoare la interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură penală, privind competența tribunalului, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în contextul în care autorii acesteia contestă

competența tribunalului de a soluționa recursul împotriva hotărârii pronunțate de instanță în soluționarea plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală. În opinia autorilor excepției, competența de soluționare a recursului, în această situație, aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ca urmare, criticile formulate trebuie analizate în acest context, care explică și interesul promovării excepției de neconstituționalitate, autorii excepției fiind nemulțumiți de soluția legislativă consacrată de textul criticat. Or, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, stabilirea competenței, precum și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”. Reglementarea de către legiuitor, în temeiul prerogativelor sale constituționale, a competenței tribunalului nu aduce nici o atingere dispozițiilor constituționale, respectiv celor din documentele internaționale invocate de autorii excepției.

Astfel, nu poate fi reținută nici o contradicție între art. 27 din Codul de procedură penală și dispozițiile constituționale ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, respectiv cele ale art. 126 privind instanțele judecătorești, în contextul general al principiilor statului de drept, consfințite de art. 1 din Legea fundamentală. Aceasta întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, tribunalul fiind una dintre aceste instanțe judecătorești, respectiv o „instanță națională”, în sensul art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Art. 27 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și nici dreptul la un recurs efectiv, prevăzut de art. 13 din aceeași convenție, întrucât nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor, respectiv a recursurilor, de către tribunale, potrivit competenței lor, stabilită prin lege.

Dispozițiile criticate nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 4 din Constituție, astfel încât nu poate fi reținută nici critica formulată în raport de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării.

În sfârșit, câtă vreme art. 27 din Codul de procedură penală nu contravine normelor internaționale invocate, nu poate fi primită nici susținerea privind încălcarea prevederilor cuprinse în art. 11 și în art. 20 din Constituție, referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, respectiv la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Cât privește art. 15 din Constituție, precum și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea abuzului

de drept, invocate de asemenea în motivarea criticii art. 27 din Codul de procedură penală, Curtea constată că nu au incidență în cauză, autorii excepției mărginindu-se de altfel să invoce aceste dispoziții, fără a arăta în ce constă încălcarea lor.

II. Criticile referitoare la art. 278 din Codul de procedură penală nu pot fi reținute, întrucât acest text legal, care reglementează plângerea contra actelor procurorului, nu numai că nu aduce atingere prevederilor constituționale referitoare la rolul Ministerului Public și la statutul procurorilor, ci constituie o concretizare a acestora, dând expresie chiar principiului controlului ierarhic ce guvernează activitatea procurorilor, reglementat de art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală. Faptul că legiuitorul nu a prevăzut în textul criticat posibilitatea persoanei interesate de a sesiza organele superioare din ierarhia Ministerului Public, după soluționarea nefavorabilă a plângerii sale de către procurorul ierarhic superior celui care a emis actul atacat, nu este de natură să aducă atingere nici dispozițiilor constituționale privind statul de drept, câtă vreme legiuitorul a asigurat posibilitatea cenzurării actelor procurorului de către instanțele judecătorești. În acest sens, art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva acelor acte prin care procurorul soluționează cauza penală fără ca aceasta să mai ajungă în fața instanței, respectiv împotriva „rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței, ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale date de procuror”, asigurând astfel deplinul acces la justiție al persoanei interesate, așadar realizarea unui drept al cetățeanului, ce reprezintă o valoare supremă, garantată în statul de drept, în conformitate cu art. 1 din Constituție.

Art. 278 din Codul de procedură penală, în temeiul căruia orice persoană vătămată în drepturile sale prin măsuri sau acte ale procurorului are posibilitatea să le atace în condițiile legii, nu conține privilegii sau discriminări în raport de criteriile egalității în drepturi prevăzute de art. 4 din Legea fundamentală. Așa fiind, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, și, prin urmare, nici a celor cuprinse în art. 11 și în art. 20 din Constituție, referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, respectiv la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Prevederile art. 15 din Constituție, precum și cele ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea abuzului de drept, nu au incidență în cauză.

III. Cât privește dispozițiile art. 25 din Legea nr. 92/1992, criticate, de asemenea, de autorii excepției, Curtea constată că acestea erau abrogate la data ridicării excepției de neconstituționalitate, prin Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004. Așa fiind și întrucât, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei

dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, [...], inadmisibilă, în temeiul alin. (6) al art. 29 din Legea sub acest aspect excepția de neconstituționalitate este nr. 47/1992.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 278 din Codul de procedură penală, ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 1.026/P/2004 al Tribunalului Galați — Secția penală și de Eugen Lăcustă în Dosarul nr. 1.921/P/2004 al Tribunalului Galați — Secția penală.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, ridicată de aceiași autori în aceleași cauze.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind elaborarea programului anual de exploatare petrolieră

În temeiul prevederilor art. 54 lit. j) din Legea petrolului nr. 238/2004,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. I. — Instrucțiunile privind elaborarea programului anual de exploatare petrolieră, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 238/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 8 februarie 2005, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), având următorul conținut:

„e) valoarea producției brute realizate pe anul anterior și valoarea producției preliminate pe anul pentru care se întocmește programul anual; valoarea producției brute preliminate se calculează la prețul lunii în care se întocmește programul anual.“

2. La articolul 11, după punctul II.2 se introduce un nou punct, punctul II.3, având următorul conținut:

„II.3) Valoarea producției brute realizate“.

3. La articolul 11, după punctul III.4 se introduce un nou punct, punctul III.4¹, având următorul conținut:

„III.4¹) Valoarea producției brute preliminate. Valoarea producției brute preliminate se calculează la prețul lunii în care se întocmește programul anual.“

4. Punctul III.5 al articolului 11 va avea următorul conținut:

„III.5) Concluzii

În acest capitol se menționează:

a) studiul tehnico-economic în baza căruia se desfășoară activitatea de dezvoltare-exploatare a zăcămintului comercial și/sau stadiul de execuție a studiului tehnico-economic solicitat față de termenele prevăzute în avizul la programul anual din anul precedent, aprecieri privind procesele de recuperare secundară;

b) justificări concrete în situația în care principalii indicatori de producție sunt diferiți față de prevederile

cuprinse în avizul la programul anual din anul precedent celui preliminar (pentru fiecare zăcământ comercial la care apar astfel de situații);

c) justificări ale diferențelor față de studiile tehnico-economice avizate, în baza cărora se desfășoară activitatea de exploatare (pentru fiecare zăcământ comercial la care apar astfel de situații);

d) situația derulării lucrărilor prevăzute ca obligații în încheierile pentru confirmarea rezervelor și resurselor;

e) situația sondelor de explorare aflate în exploatare experimentală (precizarea operațiunilor efectuate în vederea obținerii de date pentru proiectarea exploatarei);

f) propuneri privind necesitatea întocmirii unui nou studiu tehnico-economic.

Principalele prevederi ale programului anual sunt sintetizate în anexele nr. 1—7 care fac parte integrantă din prezentele instrucțiuni.“

5. După anexa nr. 6 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 7, având următorul conținut:

„ANEXA Nr. 7
la instrucțiuni

VALOAREA PRODUCȚIEI BRUTE (milioane lei)

Titular/ zăcământ comercial	Substanța	Realizat pe anul...*)		Preliminat pe anul...**)	
		Cantitatea (to, mil. Stmc.)	Valoarea producției	Cantitatea (to, mil. Stmc.)	Valoarea producției
1	2	3	4	5	6
	Titei+condensat				
	Gaze				
	Gaze noi				
Total schelă					
Total sucursală					

*) Anul anterior celui preliminar.

***) Anul pentru care se întocmește preliminarul.

Observații: Valoarea producției brute preliminate se calculează la prețul lunii în care se întocmește programul anual.“

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Laurențiu Bogatu

București, 7 iunie 2005.
Nr. 66.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

pentru modificarea Normelor Băncii Naționale a României nr. 5/2004 privind adecvarea capitalului instituțiilor de credit, cu modificările și completările ulterioare

Având în vedere prevederile art. 25 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,
în temeiul dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Banca Națională a României emite prezenta circulară.

Articol unic. — Normele Băncii Naționale a României nr. 5/2004 privind adecvarea capitalului instituțiilor de credit, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 23 august 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 7, punctul 1 va avea următorul cuprins:
„1. La solicitarea Băncii Naționale a României, instituțiile de credit din România vor furniza toate informațiile necesare pentru evaluarea modului în care acestea se conformează cu prezentele norme, precum și orice alte

informații necesare Băncii Naționale a României pentru îndeplinirea atribuțiilor în domeniul adecvării capitalului instituțiilor de credit, ce îi revin în calitate sa de autoritate de reglementare și supraveghere prudențială a acestora. Instituțiile de credit vor lua toate măsurile necesare astfel încât mecanismele de control intern și procedurile administrative și contabile să permită, în orice moment, verificarea conformității cu prezentele norme.“

2. La articolul 10, punctul 1 va avea următorul cuprins:

„1. Perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentelor norme, prevăzută la pct. 5, și data de

30 septembrie 2005 va fi considerată perioadă de testare în cadrul căreia Banca Națională a României va evalua modul în care sunt realizate obiectivele sale în ceea ce privește implementarea prevederilor, aplicabile instituțiilor de credit, din cadrul Directivei 93/6/EEC, modificată prin Directiva 98/31/EC și Directiva 98/33/EC.“

3. La articolul 10, punctul 3¹ va avea următorul cuprins:

„3¹. Pe durata perioadei de testare, sancțiunile prevăzute la pct. 3 se vor aplica numai în legătură cu cerințele art. 7 pct. 1 și 2.“

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 8 iunie 2005.
Nr. 18.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”



5 948368 032293